

Rose

กลายเป็น
ที่รัก
ของ
ตัวเอก
ที่จะ
ทรยศ
โลก

พิมพ์ครั้งที่ 1

Montag71 เขียน • Wynn Chan วาด

Rose

กลายเป็น
ที่รักของ
ทุกคน
ที่จะ
ทรยศ
โลก

Montag71
เขียน

กรรมาธิการวัฒนธรรม

กลายเป็นที่รักของตัวเอกที่จะหวนคืนโลก

Rose

โน้ตบุ๊คบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8380-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญทิษะเกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขกิจวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ปาณิตา สุอุทัย, ศิรภัสสร สิมณี
บรรณาธิการต้นฉบับ ณัฏฐา พระคุณ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิมลลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรมปก กุณทีรา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ สิ้นแต่
คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร ปทุม ปทุมณา, ส่องนภา รักตร์วิสัย

คำนำสำนักพิมพ์

พบกันอีกครั้งพร้อมผลงานของนักเขียนไทยแนวไซไฟ ดิสโทเปีย ที่จะให้คุณผู้อ่านที่รักทุกท่านตื่นตาตื่นใจไปด้วยกัน

ในห้วงจักรวาลอันเต็มไปด้วยความลับ ยังคงมีแง่มุมให้เราได้ค้นหา และจินตนาการไปถึงความโรแมนติกันไม่ถ้วน และทฤษฎีหลุมดำของคุณ Montag⁷¹ ก็ได้พาเราไปสู่การผจญภัยอันน่าตื่นเต้นของ ‘สามสิบสาม’ มนุษย์ชนมบังผู้สิ้นหวัง กับ ‘ยูริ’ หน่วยพิฆาตใหม่ระดับตำนานผู้แสนเย็นชา พวกเขาและทีมต้องปกป้องโลกจากการรุกรานของหอคอยหิมพ์ ต้องฝึกฝน และหาวิธีอยู่รอดในโลกที่มีทั้งเงื่อนไข ศัตรู ความรัก และความตาย

ทว่าหลุมดำที่พาทั้งคู่มาเจอกันกลับไม่ทรงอานุภาพเท่าความรัก ที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ โดยทั้งหมดนั้นเป็นไปเพื่อให้อีกฝ่ายได้มีชีวิตอยู่ต่อไป มาร่วมส่งแรงใจให้ทั้งคู่ฝ่าฟันอุปสรรคและร่วมไขปริศนาอันจะนำไปสู่ความรักที่แท้จริงกันได้ ใน *กลายเป็นที่รัก* ของตัวเอกที่จะทรยศโลก

Rose

จากใจนักเขียน

ถ้านับจากตอนเปิดเรื่องใหม่ครั้งแรก นิยายเรื่องนี้ความจริงแล้วก็มีอายุประมาณ 4-5 ปีได้แล้วนะค่ะ

ผู้เขียนจำได้ว่าเป็นนิยายเรื่องที่ 2 เลยละ เขียนแล้วก็แก้ไปหลายรอบ แต่ก่อนไม่ได้ใช้ชื่อเรื่องว่ากลายเป็นที่รักของตัวเองที่จะทรยศโลก เป็นชื่ออื่นที่ส่วนตัวก็จำไม่ได้แล้ว (ฮา) ตอนนั้นพล็อตจะออกไปทางแนวระบอบหลายโลกด้วยค่ะ แต่แก่นเรื่องก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย ยังคงพูดถึงการตามหาความหมายในชีวิตของพีชนมบังนั้นแหละ

ตอนนั้นที่เลิกเขียนเรื่องนี้ไปหลายปีก็เพราะไม่ชอบพล็อต แล้วก็รู้สึกว่ายิ่งเขียนยิ่งดิ่งค่ะ จริงๆ ก็เชื่อว่าอาจจะเหวี่ยงนี้ยาวๆ คงไม่ได้เขียนแล้วละ แต่สรุปก็ได้หยิบกลับมาเขียนใหม่อีกรอบเพราะอยากเขียนให้จบจริง ๆ เลยได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของตัวเองผ่านการวางพล็อตและตัวละครด้วยค่ะ ถ้าถามว่าตัวเอง 'โอเค' ขึ้นมากไหมจากตอนที่เขียนเรื่องนี้ ก็คงพูดได้ว่าพัฒนาและดีขึ้นนะ แต่ยิ่งโตขึ้นก็ยิ่งติดกับดักในแง่ที่เราไม่มีเป้าหมายและความฝันในชีวิตเลยแฮะ... ดังนั้นโอ้ความเปลี่ยนแปลงที่พูดถึงก็หมายถึงสิ่งนี้ค่ะ ผู้เขียนอยากลองทำความเข้าใจตัวเองผ่านเนื้อเรื่องและบรรดาตัวละครนั่นเอง

นอกจากนั้นแล้ว เรื่องนี้ก็เรียกได้ว่าเป็นเรื่องแรกที่ผู้เขียนลองเขียนถึงสิ่งที่ตัวเองอยากเขียนและสนใจจริงๆ เป็นแนวไซไฟที่ความจริงแล้วคงไม่ได้เน้นข้อมูลและวิทยาศาสตร์อย่างเข้มข้นนัก เพราะส่วนตัวสนใจในแง่ตัวละครเป็นหลักมากกว่า ถึงอย่างนั้นก็มองว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผู้เขียนภูมิใจในตัวเองมากๆ และหวังว่าจะได้ลองเขียนอะไรแบบนี้ในอนาคตอีกค่ะ!

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนต้องขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่หยิบเรื่องนี้ขึ้นมา
นะค่ะ! ผู้เขียนยังคงคิดว่าเรื่องนี้น่าจะมีจุดดำหน้าที่ไม่น่าพอใจอยู่หลายจุด
แต่ธรรมชาติของงานเขียนคือการเขียนไปเรื่อย ๆ เขียนให้จบแล้วเขียน
เรื่องใหม่ แล้วก็เขียนไปเรื่อย ๆ วนลูปอยู่อย่างนั้น จึงแปลว่าสุดท้ายแล้ว
งานเก่า ๆ ของเราก็จะมีจุดดำหน้าที่เราไม่พอใจนั้นแหละ ดังนั้นก็ยิ่งอยาก
เขียนต่อเพื่อพัฒนาต่อไป ผู้เขียนจะย้อนมองกลับมาที่เรื่องนี้ด้วยความรัก
และความเจ็บปวดนะค่ะ (ฮา)

และสุดท้าย (ของจริง) ขอขอบคุณพี่ ๆ บรรณาธิการและสำนักพิมพ์
ด้วยนะค่ะที่รับเรื่องนี้มาดูแล ดีใจมาก ๆ ค่ะ ขอขอบคุณครอบครัวที่
ให้การสนับสนุนอย่างดี (เขียนไปเลย อยากเขียนอะไรก็เขียน ทุกคนชอบพูด
แบบนี้) ขอขอบคุณน้องแมวอ้วน ๆ ที่บ้านที่ก่อกวนตอนเขียนต้นฉบับ และ
ขอขอบคุณคุณนักอ่านทุกท่านอีกครั้ง หวังว่านิยายเรื่องนี้จะมอบความสุข
ให้บ้างนะค่ะ!

ด้วยรัก

Montag71

TRIGGER WARNING

Abuse

(การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Attempted Suicide

(การพยายามฆ่าตัวตาย)

Depression

(ภาวะซึมเศร้า)

Domestic Violence

(ความรุนแรงในครอบครัว)

Gore

(เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Murder

(การฆาตกรรม)

ตอนที่ผมโดนแทง ผมจับมือโจรคลั่งยาแล้วกระซิบว่า

“ขอบคุณมากครับ”

“ฮะ?”

ในที่สุดก็ได้ตายเสียที หลังจากโดนคนหลอกว่าสูบบุหรี่กับกินเหล้า
มาก ๆ จะทำให้ตายเร็ว แต่ไอ้ตายเร็วที่ว่าคงหมายถึงตอนอายุสี่สิบกว่า
ซึ่งนานเกินไป ถึงตอนนั้นผมคงกลายเป็นคนไร้บ้านไปแล้ว ต้องแบบนี้แหละ
ดวงช่วยจนโดนคนบ้าแทงใส่ไหล่

ลาก่อนชีวิตไร้จุดหมาย ขอบคุณมากครับ

หากให้เล่าชีวิตของผมคร่าว ๆ ก็คงบอกได้ว่ามันเสี่ยงเคืองมาก ๆ

ผมมีพ่อติดเหล้าแถมยังใช้เงินเก่ง มีพี่ชายเรียนไม่จบมัธยมต้น
วัน ๆ มัวแต่นอนกอดสาวไม่ซ้ำหน้า แล้วไม่รู้คบกันนี่ทำไหนดึงสาวท้องได้
ทุกคน งานอดิเรกของพี่ชายจึงเป็นการทิ้งแฟงเก่าให้เลี้ยงลูกคนเดียว
ฉะนั้นหากพวกเธอบุกมาถึงบ้านเพื่อเล่นงานเขาเรื่องมีสาวคนใหม่ แน่แน่นอนว่า
คนห้ามศึกและโดนตบหน้าหันก็ไม่ใช่ใครนอกจากผม

ทั้งคู่มิสนิสนัยสุรุษสุร่ายจนน่าเหนื่อยใจ กลับมาบ้านที่ไร้รักมาพร้อมกับ
กับกลิ่นเหล้าเหม็นฉึ่ง ผมต้องตื่นกลางดึกมาเช็ดอ้วกให้พวกเขาเสมอ
แต่นั้นไม่ทำให้พ่อกับพี่ชายรู้สึกซาบซึ้งในตัวผมหรอก พวกเขาโขกกลับผม

เยี่ยงแม่เลี้ยงใจร้ายในเรื่องซินเดอเรลลา ซึ่งเอาเข้าจริง ๆ ซินเดอเรลลา ยังโชคดีไม่ต้องโดนชกเข้าตาซ้ำเขียวทุกวัน ช่างน่าทึ่งที่ผมอดทนโดนทุบตี มาได้ทั้งชีวิตโดยไม่สิ้นหวังไปเสียก่อน

แต่แม้จะเจอเรื่องเฮงซวยมาตลอดชีวิต ความเลวร้ายพวกนั้นก็ไม่ได้ ทำให้ผมเคียดแค้นสังคมหรืออีกคนอื่นจนกลายเป็นอาชญากรแต่อย่างใด ผมยังใช้ชีวิตปกติเหมือนคนทั่วไป ทำงานสุจริตและยังมองคนอื่นในแง่ดี เหมือนเดิม เพียงแต่ต้องยอมรับตามตรงว่าชีวิตดังกล่าวไม่ได้ผลักหรือ ดันให้ผมชวนขวยหาอนาคตที่ดีขึ้น

เพราะสุดท้ายอย่างไร ๆ ผมก็ต้องติดแหงกอยู่กับครอบครัวนี้ตลอดไป

หากวันใดวันหนึ่งโชคดีถูกหวยรางวัลที่หนึ่ง ผมก็ไม่มีวันหนีพอกับพี่ชายพ้นหรอก พวกเขาจะพุ่งมาเกาะติดผมอย่างกับปลิง และผมก็รู้ว่า คนอย่างผมที่เอาแต่ยืมรับและไม่เคยปฏิเสธใคร คงยอมโดนกดขี่ต่อไป จนกว่าจะตาย

ช่างน่าเศร้า...ผมก็เลยตั้งใจเรียน เพื่ออนาคตได้ย้ายไปอยู่จังหวัดอื่น ประเทศอื่น...มีชีวิตดี ๆ ได้กินเงินเดือนไปวัน ๆ โดยไม่ต้องแยแสพอกับพี่ชายอีก

แต่พระเจ้าก็ชอบเล่นตลกกับผมเหลือเกิน ทั้ง ๆ ที่อุตส่าห์ตั้งใจเรียน จนสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายกับมหาวิทยาลัยระดับประเทศได้ ผมกลับ ต้องเผชิญมรสุมที่ทำให้ชีวิตหยุดชะงัก เส้นกราฟที่กำลังพุ่งทะยานดันดิ่งลงเหวเสียอย่างนั้น

แต่จะเรียกว่า 'ดิ่งเหว' เลยคงไม่ถูก ผมไม่ได้ล้มเหลวจนต้องรื้อไทรเกราตของผมใช้ได้ อยู่ในช่วงกลาง ๆ ไม่มากไม่น้อยเกินไป

ปัญหาคือ 'ความกลาง ๆ' นั้นละ

เกรดกลาง ๆ ที่ดูแล้วน่าจะส่งผลให้ได้งานกระจอกงอกร้อยกับเงินเดือนไม่พอยาไส้ ในขณะที่เพื่อนร่วมรุ่นและคนรอบตัวทั้งหลายอาจจะได้เรียนต่อต่างประเทศ หรือไม่กี่ได้ทำงานบริษัทข้ามชาติ ชีวิตคงจะก้าวกระโดดและมีจุดหมายให้ไล่ตาม ผมเคยเผลอจินตนาการถึงอนาคตอันแสนโรแมนติกันนั้น แต่พอเจอกับโลกแห่งความเป็นจริงเข้าไป ก็ผิดหวังอย่างมาก

เพราะอย่างนั้น พอผมเรียนได้สองปีก็แว้งคว้าง ได้แต่มองเพื่อน
ร่วมคณะยิ้มแยมมีความสุข ส่วนตัวเองกลับบ้านไปก็เจอพ่อกับพี่ชายโขกสับ
ชุดรีดเงินเก็บไปจนไม่เหลือ

เอาเป็นว่าเพิ่งอายุได้ยี่สิบปี ผมก็ติดหล่มอยู่ในความเชื่อที่ว่า ชีวิต
ช่างไร้ค่า เสียแล้ว

จะพยายามดิ้นรนไปทำไมในเมื่อสุดท้ายชีวิตจะไม่ดีขึ้น ผมรู้สึกว่า
ตัวเองตัวเล็กนิดเดียวเมื่อเทียบกับโลกทั้งใบ และคุณค่าในฐานะคนคนหนึ่ง
ก็ช่างเล็กละเอียดเมื่อเทียบกับคนอื่น ในทุกๆ วันที่ผมกลับถึงบ้าน ผมจะมี
บทบาทเป็นแค่หุ่นยนต์คอยรองมือรองเท้าพ่อและพี่ชาย ต่อให้ผมหางานได้
ต่อให้ได้ย้ายไปอยู่ที่อื่น ผมก็รู้ว่าหลังจากนั้นทุกอย่างจะเหมือนเดิม
ไม่มีโอกาสได้ใช้ชีวิตอย่างที่หวังหรอก

รอวันปลดเปลื้องจากทุกสิ่งทุกอย่างที่พันธนาการผมมาตั้งแต่เกิด
อย่างนั้นหรือ

เป็นไปไม่ได้ ไม่มีทาง

ผมเก็บงำความคิดดังกล่าวไว้ในใจมาพักใหญ่แล้ว

บางทีผมก็ถามตัวเองว่าสักวันความคิดนี้จะหายไปไหมนะ เขาบอกกัน
ว่าจริงๆ แล้วเป็นเพราะสารเคมีในสมองไม่สมดุล ซึ่งมันรักษาได้ แก้ไขได้
แต่ผมไม่มีเงินและไม่มีเวลาจะไปหาใครให้ช่วยวินิจฉัย อันที่จริงก็ไม่มี
เรี่ยวแรงด้วย ผมมักขังตัวเองอยู่ในห้องมืดๆ และพรั่นคิดอยู่เสมอว่า
สักวันจะมีคนเห็นคุณค่าของผมหรือเปล่า

ผมคิดว่าไม่มีนะ

เพราะว่าตอนนั้นผมได้ตายไปแล้ว ไม่มีโอกาสรับรู้หรือทราบดีกว่ามีคนเสียใจ
ที่สูญเสียผมไป

ยกเว้นเสียแต่...

ผมได้ยินเสียงหนึ่งกระซิบข้างหู

ประหลาด...ผมโดนแทงหน้ามหาวิทยาลัยเวลาประมาณตีสาม
ผมตั้งใจเดินออกมาเอง ได้ยินว่าช่วงนี้มีคนคลั่งยาเสพติดกำลังไล่ชิงทรัพย์

หาเรื่องใส่ตัวซะใหม่ละ ก็นั่นแหละจุดประสงค์ ดังนั้นหลังจากโดนแทงสมอง ผมก็นอนจมกองเลือดตัวเอง ตาเบิ่งมอ่งท้องฟ้ามืดสนิท เผื่อรอความตาย มาหา

ที่นี้พอผมกะพริบตา ท้องฟ้ากลับเปลี่ยนเป็นยามกลางวันฉับพลัน

ภาพเบื้องหน้าปรากฏเมฆครึ้มจัดราวกับพายุกำลังก่อตัว แต่เพราะ สติสัมปชัญญะใกล้หลุดลอยเต็มที ผมจึงทำได้เพียงมอ่งสำรวจภาพ ดังกล่าวอย่างสับสนและคิดว่าตนคงกำลังฝันอยู่ สถานที่แห่งนี้มีตึกสูง เรียงรายมากมาย พวกมันอยู่ในสภาพพังพินาศราวกับถูกทิ้งระเบิดใส่ เหลือแต่ซากและโครงเปล่าๆ อันน่าหดหู่

เพื่อฝันก่อนตาย...คงจะอย่างนั้น เพราะผมกำลังมอ่งไปยังสิ่งมหัศจรรย์ที่สุด บนท้องฟ้ามีดาวตกนับไม่ถ้วน กำลังเคลื่อนตัวข้ามหัวไปอย่างช้าๆ

นั่นอะไรกัน ผมคิด แล้วก็หลุดหัวเราะเบาๆออกมา วันสิ้นโลกหรือ ดูหนังไซไฟมากเกินไปแล้วมั้ง

กลัมนั่นบนหน้าขยับจากการกระตุกมูมปากยั้ม ผมเลิกคิ้วทั้งสองข้างขึ้น มันหนักอึ้ง ผมพยายามยกมือคลึงขมับตัวเองต่อ แต่แขนไม่ขยับเอา...ผมไม่รู้สึกละไรเลย ฝ่อหรือ เป็นไปได้

ผมไม่ตื่นรนแต่อย่างใด เพียงนอนนิ่งและมอ่งดูดาวตกเคลื่อนผ่านฟากฟ้าไปอย่างไร้เสียง หัวใจด้านชา เเฉยเมย และผมก็คงไม่รู้สึกละไรเลย หากไม่เห็นร่างหนึ่งขยับเข้ามาใกล้จากทางหางตา

ฝ่ามือของคนแปลกหน้ายื่นมาประคองแก้มของผม ผิวขาวติดจะซีด และนิ้วก็เรียวยาวและผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก เกาของคนที่นั่นทอดลง ทาบร่างของผม ทำให้ผมสามารถเห็นดวงตาสีฟ้าสว่างใต้เส้นผมสีทองในระยะใกล้

ผมสบตาเด็กหนุ่มวัยประมาณสิบแปดสิบเก้าปีที่กำลังก้มมองลงมา คนต่างชาติ? ผมคิดขณะสำรวจดวงหน้าที่ผมนึกอิจฉา ขนาดเปราะเปื้อนไปด้วยรอยเขม่าและบาดแผล มีเลือดไหลเป็นทางจากหัวคิ้วลงอาบแก้ม ก็ยังไม่ทำให้ใบหน้าของเขาแดงมน้อยลง

คนแปลกหน้าบาดเจ็บไปทั้งตัว ทว่าไม่มีท่าทีว่าจะสนใจบาดแผลของตัวเอง กลับมองผมด้วยสีหน้าคล้ายเจ็บปวดใจ ฝ่ามือของเขาลูบแก้ผมอย่างแผ่วเบา นิ้วโป้งขีดเลือดที่ทางตาของผม

ริมฝีปากของเขาเผยออก ก่อนจะเปล่งเสียงกระซิบออกมา

“ผมฆ่าพวกมันให้หมดแล้วนะ” นิ้วโป้งของเขายังคงไล่ทางตาของผม คล้ายกำลังปลอบประโลมชอบกล “คุณปลอดภัยแล้ว”

ผมขมวดคิ้วกับคำพูดนั้น *หรือ ฆ่าใคร อะไร* แล้วอีกความคิดก็ผุดขึ้นมาในหัว *นายเป็นใคร*

เสียงเหล็กกระทบพื้นเรียกความสนใจของผมไป เด็กหนุ่มเพิ่งปล่อยมือจากบางอย่าง มันตกอยู่ข้างกายเขา เป็นอาวุธที่ดูไม่ออกกว่าเป็นดาบหรือปืนหรืออะไรกันแน่ แต่มันมีเลือดเต็มไปหมด กลิ่นเหม็นคาวเสียจนต้องไล่ของผมปั่นป่วน

“นาย...”

ผมผงะด้วยความตกใจ เพราะจู่ๆ เด็กหนุ่มก็โน้มใบหน้าลงมาใกล้ หายตาดำของเขาไหลริน หล่นลงต้องแก้ผมหยุดแล้วหยุดเล่า

ดวงตาสีฟ้าของเขาไหวระริกด้วยความเจ็บปวด

“พอแล้ว ผมไม่ให้คุณหนีแล้ว” เขาพูดเสียงแหบแห้ง ฟังเหมือนกำลังสะอื้นอย่างไรรายนั้น “ทุกอย่างจบแล้ว ผมไม่เหลืออะไรแล้ว ฉะนั้นได้โปรดอยู่กับผมตลอดไปนะ แคเราสองคนบนโลกใบนี้ก็ยิ่งดี”

จมูกของเขาชนกับปลายจมูกของผม ภาพทุกอย่างที่เห็นพร่าเลือน หัวใจของผมค่อยๆ เต็มแรงขึ้น แต่ผมยังคงงุนงง สับสน

“อย่าเพิ่งหลับนะ” เด็กหนุ่มกระซิบ ไม่สิ เรียกว่า *วิงวอน* ดีกว่า “ถ้าคุณหลับ ถ้าคุณจากผมไป ผมจะตามหาคุณ”

ประโยคของเขาดังก้องในหูของผม หน้าผากของเราแนบกันและมันก็ขึ้นไปด้วยเหวี่ยงกับเลือด

“ผมจะตามหาคุณ ผมจะ...”

นั่นเป็นตอนที่ผมสะดุ้งตื่นจาก ‘ฝัน’

ภาพของเด็กห่ม ผ้าฟ้ายาวไปจับปล้น

จากนั้นร่างของผมหักกระดูกเหือกรวกับโดนไฟชอร์ต ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังหลับฝันดีแล้วจู่ๆ ก็ตกลงมาจากที่สูงอย่างกะทันหัน ผมลืมหัดโผล่ด้วยความตกใจ สติยังอยู่กับความฝันประหลาด ผมพยายามนึกถึงใบหน้าของเด็กหนุ่มผมทองคนนั้นอีกครั้งอย่างสับสน

เขาเป็นใคร และจากหลังนั้นมีความหมายว่าอย่างไร ผมกลัวลืมนิหน้าของเขาอย่างบอกไม่ถูก...

“เป็นไปหรือไง!”

ใครบางคนตะคอกใส่ผมเสียก่อน เสียงกระโชกโฮกฮากทำลายท่วงทีความคิดของผมโดยสิ้นเชิง

ทันใดนั้นหัวไหล่ของผมหักกระดูกอย่างแรง ปกติแล้วผมจะไม่สะทกสะท้าน เพราะอยู่ชมรมวิ่งมาหลายปี ใครๆ ก็เห็นว่าผมแข็งแรงพอที่จะเป็นตัวเลือกแรกๆ เวลาต้องยกของหนักในคณะ แต่ไม่รู้ทำไมตอนนี้ร่างกายของผมถึงหัน...ไม่สิ โดนเหวี่ยงไปตามแรงอย่างง่ายดายอาอ่อนเปลี้ย แล้วแผ่นหลังของผมหักชนเข้ากับกำแพงเสียงดังสนั่น

ผมสับสน ปวดร้าวไปทั้งตัว เจ็บจนน้ำตาแทบเส็ด คนที่ตะโกนใส่หน้าผมก้าวเข้ามาใกล้ เกาของอีกฝ่ายตริ้งร่างของผมเอาไว้

“ฉันถามว่าแกชื่ออะไร ไม่ได้ยินอะไร!”

คนที่ว่าเป็นผู้ชายตัวใหญ่อ่างกับกำแพง เขาสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีประหลาด การตะเบ็งเสียงของเขาทำให้ผมหุ้อ มองไปด้านหลังก็เห็นคนแต่งตัวเหมือนกับเขาหลายคนกำลังยืนหัวเราะเยาะเย้ยผมอยู่

“ครับ...?” ผมเปล่งเสียงได้แค่นั้น และลื่นก็พันกันอย่างน่าสมเพช

ชายตรงหน้าดูจะหงุดหงิดมากขึ้น มือใหญ่อ่างกับใบลานผลักไหลผมจนผมปลิวกระแทกผนัง ความเจ็บปวดทำให้ผมตื่นจากความสับสนรีบสำรวจใบหน้าของคนที่กำลังโมโหใส่อยู่ ดูเหมือนว่าเขาและเพื่อนของเขาด้านหลังล้วนเป็นชาวตะวันตก ผมงง รู้สึกเหมือนตัวเล็กสลิบกว่าเดิมไม่รู้จะไปทำอะไรให้คนพวกนี้โกรธ ถึงทำท่าเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อกันอย่างนี้

ประสบการณ์จากการโดนพอกับพี่ชายดำและทำร้ายร่างกายมาอย่างยาวนานทำให้ผมรีบก้มหน้าจูด ปากพิมพ์ว่า “ซอร์รี่...” เป็นภาษาอังกฤษ ผมพยายามถอยหนีผู้ชายตรงหน้า แต่ดันเหยียบโดนอะไรบางอย่างเข้า

เสียงร้องเบาๆ ทำให้ผมหันไป พบเด็กวัยรุ่นสองคนนั่งกอดกันอยู่ด้วยท่าทางตึงกลัว พวกเขาสวมเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาวทำจากผ้าแข็งๆ สีขาว หน้าตาเป็นคนเอเชียทั้งคู่ ทว่า...

ผมพลันขนลุกซู่ เพราะจู่ๆ ก็รู้สึกได้ว่าสองคนนี้ไม่ใช่มนุษย์ เพราะผิวกายพวกเขาขาวซีดอ่างกับกระดาษ องค์าพยพบนใบหน้าของพวกเขาได้สัดส่วนสมบูรณ์ แต่ก็ดูเป็นความสมบูรณ์ที่คล้ายรูปปั้น

จะว่าไปแล้ว ที่นี้ที่ไหนกัน ผมจุกคิดขึ้นมาได้ จึงอาศัยเวลาสั้นๆ กวาดตาดำรวจสถานที่แห่งนี้ ผมไม่คุ้นมันเลย ที่นี้เป็นโงงทางเดินกว้างผนังและเพดานฉาบด้วยปูนเปล่า มีหลอดไฟสว่างจ้าติดอยู่บนเพดานยาวไปจนสุดโงงทางเดิน สถานที่ที่สีเทาโพลีขาวแห่งนี้ ตัดกับตู้ขายของสีสนูดฉาดข้างกายผมโดยสิ้นเชิง

เจ้าตู่นี้เหมือนหลุดออกมาจากการตุ๋นลื้อเลียนอย่างไรอย่างนั้น ผมต้องใช้เวลาเฟ่งอ่านฟอนต์ภาษาอังกฤษแปลกๆ เป็นนาที่กว่าจะรู้ว่ามันเป็นตู้ขายอาหารที่หน้าตาเหมือนกล่องอะลูมิเนียมแสนน่าเกลียด อาหารด้านในนั้นก็ดูเหมือนไม่ใช่อาหารเลย มันเหมือนถุงเยลลี่...

“สงสัยไอ้ตัวนี้จะหุนหวน” หนึ่งในกลุ่มผู้ชายที่สวมแจ็กเก็ตเอ๋ยซัด
ภวังค์ความคิดของผม พวกเขาหัวเราะกัน

“เอาน่า ให้เวลามันหน่อย เพิ่งเกิดใหม่ก็อย่างนี้แหละ จะเอาอะไรมาก
กับพวก ‘อาหาร’”

อาหาร? ผมคิด แล้วก็หัวหน้า ก่อนจะโดนชายที่ยืนขวางทางผลัก
อีกรอบ

“สรุปว่าแกล่ไม่มีชื่อจริงๆ ไซ้ไหม” เขาคำรามใส่ ดวงตาวาวโรจน์
เหมือนอยากจะชกหน้าผม นั่นทำให้ผมพยายามจะเปล่งเสียงบอกชื่อ
แต่กลับไม่มีเสียงใดๆ หลุดออกมา หรืออันที่จริง มันไม่มีชื่อหรือคำสักคำ
ผุดขึ้นในหัวเลย

ผมพลันนิ่งงัน เพิ่งตระหนักได้ในตอนนั้น

ชื่อ...อา นั่นสิ ผมชื่ออะไรนะ

เมื่อพยายามเค้นสมองแล้ว กลับได้ยินเสียงของใครคนหนึ่งเอ่ยอยู่
ในความทรงจำอันห่างไกล

“วันนี้นายมาช่วยฉันยกของได้ไหม ■■■■”

“■■■■ หอของนายอยู่ใกล้กับถนนที่เป็นข่าวนี๊ ระวังตัวด้วยนะ”

“นี่นายคงไม่ได้...กินมันเข้าไปไซ้ไหม ■■■■”

ประโยคเหล่านั้นขาดๆ หายๆ และชื่อที่เป็นสิ่งสำคัญที่สุดก็ถูกเว้นไป
ผมมัวแต่พยายามนึกชื่อให้ออกและไม่ทันระวัง จึงโดนชายตรงหน้ากระชาก
ข้อมืออย่างแรงจนผมหลุดร้องไห้อีกฝ่ายยื่นฉมูกด้วยท่าทางรังเกียจ
เขาพลิกแขนข้างซ้ายของผมหงายขึ้นเพื่อดูสิ่งที่ประทับบนผิว มันมีรอยลัก
รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีส้มเรืองแสงอ่อนๆ ในกรอบมีตัวเลขและตัวอักษร
สลักเอาไว้

“รหัสสามสิบสาม” ชายตรงหน้าฟันคำออกมาจนน้ำลายกระเด็น
“ใช้ไควตาของแกซื้ออาหารซะ เร็วเข้า อีกยี่สิบนาทีจะเคอร์ฟิวแล้ว ถ้าแกช้า
ละน่าดู!”

แล้วเขาก็บังคับให้ผมยืนประจันหน้ากับตู้ขายอาหาร เสียงฮึมๆ
ในลำคอของเขาฟังดูน่ากลัว พยายามเร่งให้ผมรีบทำตามคำสั่งของเขาเสีย

แต่ผมยังไม่เข้าใจเลยด้วยซ้ำว่าไอ้ตู้ขายอาหารนี้ทำงานอย่างไร ถ้าเป็นตู้ขายของที่พบเจอได้ในมหาวิทยาลัย คุณก็แค่กดเลือกอาหารแล้วก็จ่ายเงินให้ไหมล่ะ แต่ตู้นี้มีเพียงหน้าจอขนาดกะทัดรัดคล้ายช่องสแกน และคำอธิบายของมันก็ดูเข้าใจยากสุดๆ

‘วิธีใช้ : ทาบแขนที่ฝังชิปกับช่องสแกน รอระบบตรวจสอบปริมาณและจำนวนอาหารที่คุณจะได้รับ’

‘คำเตือน : คุณมีโควตารับประทานอาหารเย็นเพียงหนึ่งครั้งต่อวันเท่านั้น เนื่องจากศูนย์อพยพวอลอนมีจำนวนผู้อพยพเกินพิกัด นอกจากนั้นโปรดอย่านำโควตาของตัวเองไปให้ผู้อื่น’

ชิป? โควตา? ศูนย์อพยพ? ผมนี่สงสัยเกี่ยวกับคำประหลาดเหล่านั้น แต่เพราะมีแก๊งอันธพาลสวมแจ็กเก็ตเฝ้าดูอยู่ แคมบรียากาตยังน่าอึดอัดสุดๆ ผมจึงรีบลองทาบรหัสบนแขนกับช่องสแกน และมันก็ถูกต้องตามที่คิด มีตัวอักษรใหม่ปรากฏต่อหน้าผมเหมือนภาพโฮโลแกรม

[ระดับชั้น : ปกติ]

[รหัส : KPsh-00033]

[สุสันต์วันเกิด!]

[เตรียมเปิดใช้งานผู้ช่วยส่วนตัว!]

เอฟเฟกต์ของตู้ล้ำยุคมาก ภาพโฮโลแกรมเป็นพลุและคอนเฟตตีพร้อมเพลงสนุกสนาน

จากนั้นตู้ก็คายอาหารออกมาด้วยเสียงอันน่าเวทนา เป็นถุงเยลลี่ที่พอดกกระหนบพื้นดังแผลงก็เขย่าเล็กน้อยจนละเอียด ผมไม่ทันก้มหยิบมัน กลุ่มอันธพาลก็ตรงมาฉกผมจนล้มคะมำใส่เด็กวัยรุ่นสองคนที่ผมเจอเหยียบก่อนหน้า พวกเขาร้องว่ากเบาๆ ก่อนจะพากันกระเียบหนีผมอย่างกับผมเป็นเชื้อโรค

นั่นเป็นตอนที่ผมสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของร่างกายตัวเอง

...ไหงตัวเล็กลงล่ะ

ในหัวของผมมีแต่เครื่องหมายคำถาม ผมลูบคางตัวเองไม่เจอเคราอ่อนและผิวหนังที่เคยหยาบกร้านก็เรียบเนียนอย่างน่าฉงนง หือ? ทำไมผมสั้นลง

ผมลืบทัวตัวเองสามรอบ ลืบทัวจนมั่นใจว่าหางม้าสั้นๆ ที่ชอบมัดได้หายไปแล้วจริงๆ เมื่อนั้นผมจึงเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง

ผมก้มดูตัวเอง คราวนี้ยิ่งอุทานในใจเร็วๆ *หือ? หือ?! แขนลีบมาก เห็นกระดูกหมดแล้ว!* ผมใช้มือสำรวจร่างกายตัวเอง ไม่ผิดแน่ นอกจากจะตัวผอมแห้งราวกับขาดสารอาหาร ผิวขาวซีดยิ่งกว่ากระดาษหิ้งๆ ที่ผมออกแดดเป็นประจำ ส่วนสูงของผมยังหดหายไปราวสิบเซนติเมตรเลยทีเดียว!

นี่มันหมายความว่าอย่างไร...

ตั้ง

เสียงแจ๊สเตือนดังก้องในบริเวณ ผมสะดุ้ง นึกว่ามีใครเอาโทรศัพท์มือถือมาจ่อข้างหู แต่เปล่าเลย เสียงดังกล่าวล่ะจะดังในหัวของผม

ระหว่างกำลังงุนงง จับปล้นทางขวามือของการมองเห็นก็ปรากฏไอคอนแจ๊สเตือน

หา? อะไรเนี่ย ผมระคายเคืองราวกับมีสิ่งแปลกปลอมอยู่ในร่างกายทันที พยายามกลอกตาหนีไอคอนนั้นแล้ว แต่มันก็ยังคงตามมาราวกับติดอยู่บนดวงตา

[แจ๊สเตือน : คุณมีหนึ่งข้อความเสียง]

และทันทีที่ผมมุ่งความสนใจไปที่ไอคอนดังกล่าว มันก็ทำงานโดยอัตโนมัติ ลากกล่องข้อความหนึ่งมาวางไว้ตรงกลางการมองเห็นของผม ข้อความถูกเปิดอ่าน ผมมองเห็นสัญลักษณ์ของคลื่นเสียงขยับ จากนั้นจึงได้ยินเสียงของผู้หญิงกำลังเอ่ยอย่างร้อนรนข้างหู

“นายได้ยินฉันไหม ตามหาเขานะ เขาจะทรยศ ชัดขวางเขา...!”

ประโยคจบลงกะทันหัน ผมชนลูกเกรียว

กล่องข้อความถูกดึงกลับไปทางตา ไอคอนเตือนสงบลง การมองเห็นกลับมาไร้สิ่งรบกวนดังเดิม

ผมนิ่ง ความคิดมากมายไหลทะลักเข้ามาในหัวราวกับเขื่อนแตก

...กำลังฝันอยู่ใช่ไหม ฝันเพื่อเจอก่อนสิ้นใจตาย?

ถ้าเป็นความฝันก็เป็นความฝันที่เหมือนจริงมาก ผมลองหยิกตัวเอง

และมันก็เจ็บจี๊ด จึงคิดว่าหากทั้งหมดนี้เป็นความจริง และผมไม่ได้กำลังเมา มอร์ฟีนขณะหลับไหลอยู่ในห้องไอซียู ก็แปลว่าผม...

ผมยังไม่ตายสินะ

อา...

ผมหนึ่งอีกครั้ง

นำผิดหวังชะมัด

นำผิดหวังจริง ๆ

แม้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมก็ห่อไหล่ด้วยความหมดอาลัยตายอยาก ความตื่นตระหนกก่อนหน้านี้หายไปอย่างรวดเร็ว ภาพความทรงจำของชีวิต อันเลื่องครึ้งไหลทะลักเข้ามาในหัว ทำให้ผมเงยหน้าขึ้นมองสถานที่แปลกประหลาด แห่งนี้อีกครั้งหนึ่ง มองตรงไปยังกลุ่มอันธพาลที่กำลังนั่งล้อมวงชดเชยลิ้นจี่ กันอย่างมูมมาม เสียงหัวเราะของพวกเขากำลังปั่นประสาทผมทีละน้อย วินาทีต่อมาผมจึงตระหนักได้ว่า...อีกแล้ว

ต้องเจอชีวิตแบบเดิมอีกแล้ว โดนคนอื่นรุมกลั่นแกล้งและทำร้าย เหมือนเดิม ผมอุตส่าห์ลงทุนทำทุกอย่างเพื่อหนีแล้วแท้ ๆ แต่ดูเหมือนว่า แม้จะตายไปแล้วก็ยังไม่พอ นี่ผมกำลังโดนลงโทษอยู่หรือไง

ความผิดหวังเริ่มก่อตัวและปะทุในอกราวกับเปลวไฟที่ค่อย ๆ ลุกโชน ใบหน้าของผมหนึ่งสงบระหว่งฟังเสียงอันน่าขยะแขยงของกลุ่มอันธพาล เพียงใช้สายตาเทียบความแตกต่างของร่างกาย ผมก็มั่นใจว่าถ้าโดนพวกเขาชก ผมน่าจะคอหักตายคาที่ ความเป็นไปได้นั้นไม่ทำให้ผมรู้สึกกลัวจนอกสั่นขวัญแขวนเลยสักนิด

ดีเสียอีก นั่นแปลว่าผมเอาคืนพวกเขาได้ และถ้าโดนชกกลับก็แค่ตาย สบายใจอยากเท่านั้นเอง

ตัดสินใจได้แล้วผมก็ลุกขึ้น พาร่างอ่อนแอบุกเปียกของตัวเอง เดินตรงไปยังถังขยะแถวนั้น มันไม่มีอะไรที่เป็นของแข็งเลย สิ่งที่จะแข็งแรง ที่สุดนอกจากบรรดาถุงเยลลี่คือขวดน้ำพลาสติก ผมหยิบมันออกมาเคาะกับมือตัวเอง จากนั้นจึงเดินไปหากลุ่มอันธพาลที่ไม่ทันสังเกตเห็นผม

เติ้ล้วยรุ่นสองคนเบิกตากว้าง “นายจะทำอะไร...”

พวกเขายังเอ่ยไม่ทันจบ ผมก็พาดขวดน้ำใส่ศีรษะของไอ้คนที่หาเรื่องผมอย่างแรง!

เสียงหัวเราะและบทสนทนาของกลุ่มอันธพาลเจียบกริบไปทันทีตอนที่โดนผมเอาคืนทันชวับ ดวงตาแดงก่ำเหมือนปีศาจ เขาลุกพรูดร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์ ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่กลัวเขา กลับจ้องตากลับพร้อมกับยกมือชี้หน้า

“คนที่เอาแต่รังแกคนที่อ่อนแอกว่าก็มีแต่พวกชี้ขี้ลาดอย่างคุณนั่นแหละ” ผมด่า จากนั้นจึงเหวี่ยงขวดน้ำใส่หน้าชายตรงหน้าจนมันกระเทป หัวคิ้วของเขาย่างแรง อีกฝ่ายพลันส่งเสียงคำรามเหมือนสัตว์ดุร้าย แต่ผมไม่สนใจ ผมหมุนตัวเดินหนีไปอีกทาง

“ไอ้...! จะลองดีใช่ไหมหา!”

คูร์เนตรงเข้ามาคว้าแขนผม กระซากทีเดียวผมก็หงายหลังล้มเสียงดังโครม ความเจ็บปะทะหัวร้าง แผ่นหลังของผมปวดปลาบ ทว่าผมก็ยังฝืนกัดฟันไม่ยอมส่งเสียงร้องออกมา นั่นดูจะทำให้กลุ่มอันธพาลยิ่งโมโห พวกเขาจึงรุมล้อมผมจากทุกทิศ บดบังภาพของเด็กวัยรุ่นสองคนที่ยังนั่งอยู่ที่เดิมไป

สิ่งสุดท้ายที่ผมเห็นก่อนจะโดนชกเข้าเต็มเบ้าตา คือแววตาของเด็กทั้งสองคนนั้น มันเป็นประกายชื่นชม ราวกับพวกเขาเห็นผมเป็นฮีโร่ที่กล้าลุกขึ้นสู้กับความชั่วร้าย

แวบนั้นผมพลันตระหนักว่าไอ้ความรู้สึกที่ได้เอาคืนนี่มัน...สุดยอดไปเลย

คิดจบ ผมก็โดนกระแทบปางตาย

[แจ้งเตือน : คุณมีหนึ่งข้อความเสี่ยง]

“นี่ นายจำพวกเราได้ไหม ที่โดนกลุ่มอันธพาลกลุ่มนั้นรังแกเมื่อวันก่อนนะ จันแอบคัดลอกรหัสของนายมาเพื่อส่งข้อความเสี่ยงให้นะ”

มีเสียงของคนแปลกหน้าอีกคนดังแทรกเสียงของคนแรก

“ตอนนี้พวกเราปลอดภัยดีแล้ว เลยอยากบอกข่าวดีกับนาย เพราะนายอุตส่าห์โดนพวกเขาซ้อมปางตายเพื่อพวกเรา เอาเป็นว่าพวกเขาตายแล้วนะ! ไ้พวกอันธพาลพวกนั้นนะ!”

มีเสียงคอนเฟตติดังเฉลิมฉลอง

“ได้ยินว่าออกไปทำงานข้างนอกแล้วก็คงโดนศูนย์อพยพข้างๆ ฆ่าตายละมัง โดนสไนเปอร์สอยหมดเลย! ฮะๆๆ เฮ้อ สุขใจจริงๆ”

ทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่ผมได้ยินเมื่อค่อยๆ สืบตามองเพดาน

เจ็บ...

เพียงแค่ลองขยับตัว ผมก็ร้องอย่างเจ็บปวด ในหัวยังย้อนนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้า ถ้าจำไม่ผิด กลุ่มอันธพาลลงไม้ลงมือกับผมถึงขั้นจะฆ่ากันเลยทีเดียว พอเท้าแรกประเคนใส่หัว ผมก็ล้มสลัดในปากของตัวเองได้ทันที ต่อมาก็ไม่รู้สึกถึงแขนกับขาอีก เส้นประสาทอาจจะเกิดความผิดปกติ หรืออวัยวะเหลกเหลวไปแล้ว มันชา

พวกอันธพาลกระหึบผมจนพอใจก็ทิ้งผมไว้เหมือนขยะ สติล้มปฏัญญะ

ของผมหลุดลอยไปแล้วตอนนั้น ทว่าอนันต์ได้ลักพาก็สัมผัสได้ว่ามีที่คับ
เหล็กเล็ก ๆ มาหนีบแขนเสื้อตรงหัวไหล่ทั้งสองข้าง ที่คับเหล็กที่ว่าออกแรง
แล้วร่างของผมก็ขยับ

อะไรบางอย่างกำลังลากผมไปกับพื้นอย่างช้า ๆ มันพาผมไปยัง
สถานที่ใหม่อันเย็นเฉียบ อาจจะเป็นห้องดับจิตก็ได้เพราะผมคงใกล้ตาย
แล้ว ดังนั้นผมจึงผ่อนคลายด้วยความยินดีแม้จะหายใจแล้วแทบอวัยวะ
ภายในมาก ๆ ก็เถอะ ร่างของผมฟกช้ำและกระดูกก็หักหลายท่อน ผมดีใจ
ที่ความทรมานใกล้จบลง...

ความคิดพลันสะดุดเมื่อได้ยินเสียงแข็งทื่อของหุ่นยนต์ดังเหนือศีรษะ
“เริ่มทำการซ่อมแซม”

แล้วอุปกรณ์การแพทย์ก็จิ้มแขนผมทันที
จึงเป็นอันสรุปได้ว่า...ผมยังไม่ตาย

ยังไม่ตายและกำลังโดนถล่มด้วยข้อความเสียง นอกจากข้อความเสียง
จากเด็กวัยรุ่นสองคนนั้นแล้ว ยังมีอีกข้อความเสียงซึ่งฟังดูน่ากลัวเหมือน
หลุดออกมาจากหนังสือ

“ได้โปรด ช่วยตามหาเขา คนที่จะทรยศ ไม่อย่างนั้น...ชะ...เขาจะฆ่า
ทุกคน”

ไม่บอกผู้ส่งและเวลา เป็นเสียงของผู้หญิงคนเดิมที่เอาแต่ทวนประโยค
ซ้ำไปซ้ำมา “เขาจะฆ่าทุกคน”

ผมชนลุกชูด้วยความสยดสยอง ความร้อนรนของเธอให้ความรู้สึก
เหมือนมีเรื่องราวใหญ่โตที่มีโลกเป็นเดิมพัน คนคนนั้นกำลังหวาดกลัวสุดขีด
ทำให้ผมกังวลว่าสภาพจิตใจของเธอจะยังดีอยู่หรือไม่ แต่เพราะหัวใจ
ของผมด้านชาไปแล้ว แม้จะมีเรื่องคอขาดบาดตายจ่ออยู่ตรงหน้า ผมกลับ
ทำได้แค่ถอนหายใจ

ถ้าโลกฟังจะดีกว่าไหมนะ ตัวผมจะได้ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น

หัวใจที่เฉื่อยชาและร่างกายที่ไร้เรี่ยวแรงทำให้ผมถอนหายใจอีกครั้ง
ทำไมถึงมาคาดหว้งหรือส่งต่อภารกิจให้กับคนอย่างฉันล่ะ ผมคิดอย่าง
เหม่อลอย ถ้าให้ฉันทำ ก็คงมีแต่ความล้มเหลว ตัดสินใจได้เช่นนั้น

ผมจึงปล่อยให้การวิ่งไล่จับคนทรยศของหญิงสาวปริศนาดำเนินต่อไปโดยที่ตัวผมไม่ไปเกี่ยวข้องด้วย

จริงๆ แล้วเวลานี้ผมมีเรื่องที่สำคัญกว่าอย่างการสาปแช่งสิ่งที่ลากผมมาที่นี้ เวลานี้ผมกำลังนอนอยู่ในห้องทรงแคปซูลไร้หน้าต่าง มันมีเตียงผ้าใบห้าเตียง และทุกเตียงก็ว่างเปล่า ยกเว้นเตียงตรงกลางซึ่งผมใช้อยู่ บริเวณนี้ถูกล้อมรอบโดยสิ่งที่เรียกว่า ‘เมดตรอยด์’

มันเป็นหุ่นยนต์ติดล้อขนาดเล็ก ลักษณะเหมือนกรวยเตีอนระวังลื่น มีลูกตาสีดำติดอยู่ ดูน่ารัก พวกมันยืนหลับเรียงกัน เปลือกตาปิดลง มือโม ‘Zzzz’ เคลื่อนอยู่บนหน้าจอตรงลำตัวเหมือนป้ายประกาศ ผมสำรวจพวกมันและอดคิดไม่ได้ว่า น่าเหลือเชื่อที่หุ่นยนต์ตัวแค่นี้สามารถรักษาอาการบาดเจ็บเจียนตายของผมจนหายเป็นปกติทั้งได้

ผมครุ่นคิดจิตใจหนึ่ง จู่ๆก็ต้องการทดสอบอะไรสักอย่าง จึงพาต๋องไปเล่นสกีที่รีสอร์ทหรู

ฉิบ รู้สึกเหมือนผิวหนังจะหลุดออกมาด้วยเลย เป็นไปได้ด้วยระ
ฆมนวดแก้้ม แล้วพอถอนมือออกมาดู มันก็มีสีขาวคล้ายแป้งติดอยู่บนนั้น
ลองดมใกล้ๆ ก็เป็นกลิ่นขนมปัง เตี้ยว ทำไมผมถึงมีกลิ่นเป็นขนมปังล่ะ

นางสาวพรนุชไธสง : ลางสังหรณ์อะไรก็ได้ที่เรารู้บอกให้ผมลองตั้งผิวตรงข้อมือดูเพื่อพิสูจน์ข้อสันนิษฐานของตัวเอง อาจจะปฎิบัติการตอบสนองเหมือนเวลาคนเราหยิบเนื้อเพื่อทดสอบว่ากำลังฝนไปหรือเปล่า และ...มันน่ามหัศจรรย์ใจมากตามปกติแล้วคนเราไม่มีทางตั้งผิวจนยึดได้ขนาดนี้ แต่มันก็เป็นไปแล้ว ผมจึงมองผิวหนังเรียบเนียนที่ยืดยาวแต่ไม่ขาดออกจากกันอย่างทิ้ง ๆ จะว่าไปแล้ว ผิวของผมนี่ขาวเรียบราวกับหินอ่อนเลยทีเดียว

ผมมัวแต่คิดอย่างเพลินๆ จึงเฟลออกปีกผิวออกมาเล็กน้อย เรื่อง
ประหลาดก็คือผมพบผิวอีกชั้นที่เรียบเนียนเหมือนกันอยู่ข้างใต้ ให้ความรู้สึก
เหมือนตึงแผ่นแป้งโรตีสี่ที่ซ้อนทับกันหลายชั้นอย่างไรรออย่างนั้น

กลิ่นหอมแฮะ ลองชิมดูแล้วกัน

อืม รสแป้งจริง ๆ ด้วย...

“ตรวจพบบาดแผล! ช่อมแซม ช่อมแซม!”

“เหวอ!”

จู่ๆ เมตดรอยด์ก็ตื่นกันหมดยกกลุ่ม พวกมันพากันปล่อยสายระโยง-ระยางใส่ผม ครู่ต่อมาก็รุมบีบปายเตี้ยงขึ้นมาเหยียบบนหน้าท้องของผม เพื่อปายของเหลวที่เย็นจัดจนเห็นเป็นไอเหมือนน้ำแข็งแข็งตรงแก้มกับข้อมือ ผมยังไม่ทันโวยวาย ก็เจอเสียงวืหว่อๆ อัดหูจนหน้ามืดตาลาย รู้ตัวอีกที เนื้อตัวก็สमान เมตดรอยด์ทยอยกลับไปนอนหลับดังเดิมแล้ว

...หา?

ผมก็ยังตามเหตุการณ์ไม่ทันก้มมองแขนบริเวณที่ตบฉีกผิวหนังออกมา ลองชิม พบว่าแผลหายแล้วจริงๆ

เข้าใจแล้ว...

ผมได้เจออุปสรรคอันใหญ่หลวงเข้าเสียแล้ว ศัตรูคู่อาฆาตที่จะทำให้ผมไม่ได้ตายสักทีก็คือเจ้าเมตดรอยด์พวกนี้ พวกมันจะตามรักษาร่างกายของผมจนหายดีตลอดนั่นเอง

หลังจากนั้นผมก็เดินออกมาสำรวจข้างนอกห้องแคปซูล เพราะรู้สึกไม่อยากนอนรอวันตายบนเตียง มันเป็นการตื่นเต้นที่ซุกซ่อนอยู่ในเบื้องลึกของจิตใจ ผมจึงคิดว่าอย่างน้อยผมก็ควรสำรวจโลกใบนี้สักหน่อย เหมือนมาเที่ยวอะไรทำนองนั้น

พอได้เห็นภายนอกห้องแคปซูลก็พบว่าที่นี่เป็นสนามบินแห่งหนึ่ง ซึ่งผมไม่รู้ว่ามีนคือสนามบินไหน เพราะข้างในถูกเปลี่ยนให้กลายเป็น ศูนย์อพยพแล้ว และดูล้ำยุคเป็นอย่างมาก แสงอาทิตย์แรงจัดส่องผ่านกระจกเข้ามาจนทุกอย่างสว่างจ้า เมื่อผมปรับสายตาได้ก็พบว่านอกกระจก เป็นท้องฟ้าสีครามกับเมืองที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวาและสวนเขียวขจี

สักพักทิวทัศน์ดังกล่าวก็เปลี่ยนเป็นทะเลใต้ท้องฟ้ายามเย็น เสียงคลื่น ทะเลสาบไต้ฝั่งดังซ่า ผมจึงร้องอ้อในใจ กระจกทั้งหมดนั้นเป็นหน้าจอแสดง ภาพสามมิติ มันไม่ใช่ของจริง

ผมหันไปสำรวจผู้คนที่กำลังเดินขวักไขว่อย่างไร้รู้

ตอนนี้ผมอยู่บนชั้นสาม กำลังยืนเกาะบันไดเลื่อนเพื่อชะเง้อมอง

ลงไปยังชั้นล่าง ชั้นสองและชั้นล่างสุดมีผู้คนสวมเสื้อผ้าเรียบง่ายกำลังเดินพลุกพล่าน ชั้นล่างเหมือนจะเป็นโรงอาหาร ผมรีบลงบันไดเลื่อนไปหมายจะสำรวจบริเวณดังกล่าว แต่พอถึงจุดหมายแล้วกลับโดนเหมารวมให้ไปต่อแถวรับอาหารเสียอย่างนั้น

ผมงงเกินกว่าจะปฏิเสธ ก็เลยคว้าถาดหลุมแล้วยืนรอหุ่นยนต์ใส่ผ้ากันเปื้อน พอถึงคิว มันก็ตักซูบสี่ชิ้นพร้อมหย่อนเต้าหู้เหี่ยวๆให้อันหนึ่ง

ผมมองอาหารอย่างละเอียดใจ แต่พอหันไปหาที่นั่ง ก็มีคนขัดขาโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

ถาดเกือบหลุดมือ โชคดีที่ผมทรงตัวได้ด้วยขาข้างเดียว เสียงหัวเราะของกลุ่มคนที่นั่งโต๊ะข้างๆ จึงเงียบไปทันใด คนที่หาเรื่องด้วยการขัดขาผมสบถที่ไม่เห็นผมล้มหน้าทิ่ม พวกเขากระซิบกระซาบนินทาผมกันโดยไม่เกรงกลัวว่าผมจะได้ยิน คนพวกนี้มีหน้าตาไม่คุ้นเลย พวกเขาสวมเสื้อแจ็กเก็ตเหมือนกลุ่มอันธพาลเมื่อวันก่อน

“มองอะไร” หนึ่งในนั้นตะคอกใส่ผมที่กวาดตามองพวกเขาทั้งกลุ่ม เธอเป็นผู้หญิงหน้าตาตุ๋นๆ “เป็นแค่‘อาหาร’แท้ๆ จับหักคอซะเลยดีไหม”

ผมเลิกคิ้ว คำว่า‘อาหาร’อีกแล้ว เป็นคำที่ใช้แบ่งชนชั้นในโลกนี้หรือเปล่าละ

จริงๆ แล้วผมไม่โกรธหรอก รู้สึกว่าไม่ควรตั้งตัวเป็นศัตรูกับพวกเขาด้วยซ้ำ แต่เพราะผมมีภารกิจส่วนตัวที่จะต้องตายให้ได้ ก็เลยเหวอहारในถาดใส่หน้าคู่สนทนาเสียเลย

หญิงสาวหวีดร้องเมื่อซูบโคลนหกใส่แจ็กเก็ตกับถาดอาหารของเธอเต็มๆ เลอะเทอะไปหมด ทั้งโต๊ะลุกพรวด แล้วทุกคนในโรงอาหารก็หันมามอง พวกเขาพากันตกตะลึงที่เห็นผมคว้าถาดที่ยังเหลือซูบใส่หัวผู้ชายอีกคนในกลุ่มอันธพาล คนคนนี้นึกล้ามโตกว่าหัวผมเสียอีก ถ้าโดนเขากัดเข้า ผมมั่นใจว่าผมจะตายคาที่แน่ๆ

“แก...” เขากัดฟันกรอด ตาแดงฉาน

เงาใหญ่โตทาบทับผมจากทุกทิศ ผมทำได้แค่เงยหน้ามองพวกเขา

ด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

นั่นเป็นครั้งที่สองที่ผมโดนกระต๊อบ

และ...ก็ยังไม่ตายเหมือนเดิม

เมตรรอยด์เปิดไซเรนแล้ววิ่งฝ่าผู้คนมาลากผมกลับไปยังห้องแคปซูลอย่างว่องไว พวกมันเริ่มทำแผลให้ผมไม่กี่นาทีก็ถีบผมออกมาข้างนอกดังเดิม ประหนึ่งผมได้กลับจุดเซฟของเกมอย่างไรอย่างนั้น

อา...ดูเหมือนว่านอกจากผมจะต้องรีบตายแล้ว ยังต้องทำให้เร็วกว่าเดิมด้วย ไม่อย่างนั้นเมตรรอยด์เหล่านี้จะตรวจพบบาดแผลของผมและขัดขวางแผนของผมอย่างไม่รู้จบ

[หยุดหาเรื่อง ‘ระดับพิเศษ’ ได้แล้ว]

[ทางเราชี้เกียจซ่อมแซมคุณแล้วนะ]

บนดวงตาของผมปรากฏกล่องข้อความหนึ่ง

‘ไม่ยากจะรู้ว่าเมตรรอยด์คุยได้ด้วย’

ผมไม่ตอบเมตรรอยด์ ทำเพียงยืนมองพวกมันบนผ่านข้อความ

จะว่าไปแล้ว ตอนที่ตื่นขึ้นมาในร่างนี้ จำได้ว่าผมมีผู้ช่วยส่วนตัวด้วยนี่นา ก็เลยลองเคาะๆ ขมับตัวเองดู เพื่อจะเปิดระบบดังกล่าวได้ ใช้เวลาสักพักบนดวงตาของผมก็ปรากฏกล่องข้อความมากมาย เหมือนว่าจะเปิดใช้งานผู้ช่วยส่วนตัวได้แล้วจริงๆ

[ขอยินดีต้อนรับผู้ที่เกิดใหม่ เวลานี้คุณอยู่ในโลกยุคหลังวันสิ้นโลกปีที่สี่สิบ อธิบายได้ว่าเป็นยุคหลังวันสิ้นโลกที่อารยธรรมของมนุษยชาติล่มสลายไปหมดแล้ว ดังนั้นกลุ่มคนที่เหลือรอดจึงเกาะกลุ่มกันและกลายเป็น ‘ศูนย์อพยพ’ ที่กระจายตัวไปทั่วประเทศ ■■■]

[ผลข้างเคียงของสงครามที่กวาดล้างมนุษยชาติสร้างศัตรูอันตรายเป็นขึ้นมา เช่นนั้นพวกเราจึงต้องต่อสู้เอาชีวิตรอดจาก ‘หอคอยทมิฬ’ ซึ่งจะคอยปล่อย ‘สัตว์ประหลาด’ ออกมา พวกเราสร้างมนุษย์กลุ่มใหม่ที่แข็งแกร่งกว่ามนุษย์ปกติ เราเรียกมนุษย์กลุ่มนี้ว่า ‘หน่วยพิฆาตใหม่’]

[หน่วยพิฆาตใหม่คือความหวังหนึ่งเดียวของมวลมนุษยชาติ พวกเขา

เป็นมนุษย์กลุ่มเดียวที่สามารถต่อกรกับ ‘หอคอยทมิฬ’ ได้]

[แต่ว่า...]

[ชัยชนะและการอยู่รอดของศูนย์อพยพหนึ่งย่อมหมายถึงความตายของอีกหลายศูนย์อพยพ]

[ตามที่ผู้ก่อตั้งศูนย์อพยพได้กล่าวเอาไว้ จนกว่าเราจะค้นพบหนทางความขาดแคลนอาหารและทรัพยากรจะไม่มีวันหมดไป]

ผมอ่านข้อมูลที่ถูกป้อนให้โดยไม่ละสายตา ระบบผู้ช่วยได้อธิบายต่อว่า ‘ไอ้หน่วยพิฆาตใหม่’ ที่ว่านั้นสร้างจากเทคโนโลยีโคลนนิ่ง พวกเขาจึงเป็นหน่วยรบพิเศษที่แข็งแกร่ง ถึกทน และ ‘มหัศจรรย์’ กว่ามนุษย์ปกติ

แต่เชื่อว่าหน่วยพิฆาตใหม่ทุกคนจะหัดเทียม มันยังแบ่งแยกย่อยเป็นสามระดับหลักๆ จากต่ำไปสูง นั่นคือ ระดับปกติ ระดับพิเศษ และระดับตำนาน

[ส่วนคุณก็เป็น ‘หน่วยพิฆาตใหม่’ เช่นกัน]

แต่ระดับของผมคือ ‘ระดับปกติ’ หรือก็คือระดับที่ห่วยที่สุด ทั้งหน้าตาและวิธีแต่งกายจะเรียบง่ายน่าเบื่อ ร่างกายอ่อนแอและไร้พลังกำลังเมื่อเทียบกับหน่วยพิฆาตใหม่ด้วยกัน ระดับนี้จึงถูกเรียกด้วยคำสแลงว่า ‘อาหาร’ นั่นเอง

สรุปว่ามันก็เป็นคำที่ใช้เหยียดชนชั้นจริงๆ เพราะเรื่องของเรื่องก็คือในปีแรกของยุคหลังวันสิ้นโลก หน่วยพิฆาตใหม่ระดับปกติถูกโคลนนิ่งออกมาก่อนเพื่อใช้เป็นโล่มนุษย์ในการต่อกรกับศัตรูที่ถูกเรียกว่าสัตว์ประหลาด

จากนั้นเมื่อเริ่มขาดแคลนอาหาร ผิวกายที่เหมือนขนมปังนี้ก็เลยกลายเป็นทางออกอีกอย่างของมนุษยชาติแทน เช่นนั้นระดับปกติเลยได้เป็น ‘อาหาร’ แก้วจริง ๆ

แล้วเมื่อกลายเป็นอาหารก็เท่ากับการเป็นจุดต่ำสุดของห่วงโซ่อาหารในเวลาต่อมาเลยถูกปฏิบัติตัวด้วยเหมือนเศษเดนมนุษย์นั่นเอง

ส่วนกลุ่มอันธพาลที่รุมกระต๊อบผมคือหน่วยพิฆาตใหม่ระดับพิเศษ พวกเขามีลักษณะเหมือนมนุษย์ทั่วไป รวมหลายเชื้อชาติ และมักจะสวมเสื้อแจ็กเก็ตคอยบอกว่าระดับพิเศษเสมอ คนกลุ่มนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นทหารโดยเฉพาะ สารเคมีในสมองเลยทำให้พวกเขาดุเดือดและก้าวร้าว

เพื่อให้ลูยสนามรบได้เต็มที่ เรียกอีกอย่างว่า ‘กระหายเลือด’ นั่นแหละ

พวกเขาก็เลยชอบกลิ่นแก๊ส (จนถึงฆาตกรรมและกิน) พวกอาหารเหมือนกับคนดอยากฆ่าคนเลยต้องระบายใส่อะไรสักอย่าง

ฝ่ายอาหารจะตัวเล็กและบอบบางกว่าระดับพิเศษหลายเท่า พอต้องเจอกับระดับพิเศษก็เลยกลายเป็นกระสอบทรายดี ๆ นั่นเอง บางคนพยายามสู้กลับแล้ว แต่ผมไม่เคยเห็นใครโดนเหวี่ยงไกลขนาดนั้นมาก่อน

เหวี่ยงตกลงมาจากชั้นสี่ด้วย

แค่ผมชะเง้อมองลงมาจากที่สูงก็รู้สึกเสียวไส้จนทนดูไม่ได้ เมดทรอยด์กำลังลกร่างของผู้โชคร้ายไปซ่อมแซม และถ้าผมเดาไม่ผิด ใช้เวลาไม่นานเดี่ยวอาหารคนนั้นก็พิน ผมจึงขำเลิغمองกลุ่มอันธพาลที่กำลังหัวเราะสนุกสนานที่ได้เหวี่ยงคนเล่น ผมแอบยื่นมือไปแตะราวเหล็กเพื่อทดสอบจับปล้นไฟฟ้าสถิตบนโลหะก็ระเบิดเปรี้ยะใส่หน้า ผมหงายหลังล้ม เรียกเสียงหัวเราะครืนจากกลุ่มอันธพาล

ข้อความหนึ่งปรากฏบนดวงตา

[อันตราย ระวังพลัดตก!]

ตกลงร้ายซัด ๆ แปลว่าจริง ๆ แล้วศูนย์อพยพก็มีมาตรการป้องกันการฆ่าตัวตายสินะ เพราะดูจากสภาพของเหล่าอาหารแล้วคงไม่มีทางอาศัยอยู่ในโลกนี้อย่างมีความสุขแน่นอน เช่นนั้นเพื่อที่ผมจะทำภารกิจส่วนตัวให้สำเร็จ ก็ต้องพาตัวเองไปอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับอาหารผู้โชคร้ายคนเมื่อครู่เสียก่อน

ได้แผนการอันแนบเนียนแล้ว หลายวันต่อมาจึงเป็นผมที่พยายามจู่จានอาหารคนไหนโดนแก๊ส ผมจะโผล่เข้าไปยุ่งเสมอ

บริเวณตู้กดอาหารในซอกซอยของทางเดินสกปรก มักมีพวกกระต๊อบพิเศษเฝ้าคอยดาดอาหารเสมอ ผมเฝ้ามองอาหารที่เด็กกว่าผมโดนผลักล้มพอจะลูกก็โดนเหยียบต่อ พวกอันธพาลเทน้ำมันใส่ตัวเขา ครั้นแล้วหนึ่งในนั้นก็จู่ไฟแช็ก ไฟดุงดงาม แต่ผมรู้ว่ามันอันตรายมาก

ก่อนที่ระดับพิเศษนั้นจะได้อะไร ผมที่ยึดเส้นยึดสายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พลาดไม่เบสบอลที่หาได้จากข้างทางใส่ลงมุกแบน ๆ ของเจ้าหมอนั่น

อย่างแรง ไฟแช็กดับทันที ส่วนฝ้ายตรงข้ามกระโดดหนี้อยๆ เป็นกระต่าย
 “ทำอะไรของแกละ!”
 และแล้วผมก็โดนกระต่ายรอบที่สาม

ครับ ยังมีชีวิตอยู่

และตอนนี้สถานการณ์ก็ได้พลิกผัน...ไปในทางที่แย่งเสียแล้ว

ชื่อ ‘สามสิบสาม’ กลายเป็นที่รู้จักในข้ามคืน ผมค้นพบความผิดปกติตั้งแต่เดินออกมาจากห้องแคปซูล เพราะจู่ๆ อาหารคนอื่นๆ ก็ไม่กล้าเข้าใกล้ผม พวกเขาไม่แม้แต่จะเหลียวมอง ทำท่าเหมือนกลัวสุดขีด ผมเลยลองสุ่มถามคนหนึ่ง แน่หนอว่าอีกฝ่ายตะกุกตะกักเหมือนลิ้มภาษา ผมเค้นเท่าไรก็ไม่ได้ข้อมูลที่น่าพอใจกลับมา

ดูเหมือนพวกเขาจะโดนระดับพิเศษกว่า ใครยุ่งกับผมจะโดนเล่นงานจนและแน่นอน

ตอนนี้พวกอันธพาลต่างหมายหัวผม ทุกคนจับจ้องทุกการเคลื่อนไหวของผมแม้มันจะเล็กน้อยและไร้สาระแค่ไหนก็ตาม ในไม่ช้าผมก็เริ่มเจอข้อความขู่ฆ่าบนเตียงผ้าใบที่ผมพินขึ้นมา อย่าง ‘ไปตายซะ’ ไม่ก็ ‘อาหารโสโครก’ บางทีก็เป็นคำถามอย่าง ‘อยากตายมากใช่ไหม สวะอย่างแกนะ’

ผมอยากตอบพวกเขาด้วยความสัตย์จริงว่า นั่นคือจุดประสงค์ของผมเลย

ที่โรงอาหาร ผมโดนเหน็บใส่หัว ถาดในมือถูกกระชากไปปาทิ้ง ทำให้อุดกินข้าวในบางวัน บางทีก็มีคนโยนขยะเปียกใส่จากด้านหลัง ระหว่างเดินไปยังสถานที่ต่างๆ ของศูนย์อพยพ ผมจะถูกผลัก ต่อย และถีบจนล้ม ยิ่งไม่ต้องพูดถึงตอนเข้าห้องน้ำ เพราะจู่ๆ ก็มีมือจากไหนไม่รู้มาคว้าหัว ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่ผมโดนกดหัวลงในชักโครก ทั้งสาลักน้ำและเปียกโชก สภาพน่าสมเพชสุดๆ

“เป็นไง ภูมิใจไหมไอ้เวร! ชื่อเสียงของแกดังไปถึงหุบผาระดับตำนานแล้ว!” คนที่ลอบทำร้ายผมพูด

ระดับตำนาน ระดับสูงสุดของหน่วยพิฆาตใหม่ มีความสำคัญต่อ

ศูนย์อพยพมากเสียจนหาตัวยาก

แต่ผมไม่สนหรอกว่าใครจะรู้จักผมบ้าง เพราะอีกแค่หนึ่งเดือนเท่านั้น
แผนของผมก็จะสำเร็จแล้ว ใกล้แล้ว ใกล้จะมีไอ้บ๊าสักคนที่สติแตกพอ
จะมาจัดการผม แล้วหมกศพของผมไว้ในที่ที่เมตรรอยด์เข้าไม่ถึงจริงๆ ลักที่
และแล้ววันหนึ่งก็เกิดเหตุการณ์ที่ใกล้เคียงกับความต้องการของผม
มากที่สุด

มันเป็นเวลาใกล้ค่ำ ผมกำลังเดินกลับห้องพักของระดับปกติ จู่ๆ
กลุ่มอันธพาลที่ยืนคุยกันข้างระเบียบก็หันมาเจอผมพอดี

“สามสิบสามไซ้ไหม” หนึ่งในนั้นถาม

ผมมองตาเขา เซตค้างใส่โดยไม่แสดงความเคารพใดๆ ทั้งสิ้น และ
อาจเพราะเห็นผมเดินลอยหน้าลอยตาผ่านไปเฉยๆ อีกฝ่ายจึงยั่ว คว่า
คอเสื้อผมแล้วเหวี่ยงใส่ระเบียบชั้นห้าจนหน้าอกผมกระแทกอย่างแรง
กระอักกลมหายใจออกจากปอด

เขายกผมขึ้นจนเท้าของผมลอย ก่อนจะหย่อนร่างของผมออกไป
นอกระเบียบที่มีความสูงน่าหวาดเสียว ผมกลืนน้ำลายสู้กับความรู้สึกหิวๆ
ในช่องท้อง ทันใดนั้นก็เริ่มกลัวขึ้นมา

ประหลาด

“คิดจะเป็นวีรบุรุษชั้นหรือ อาหารอย่างพวกแกอายุไม่ยืนด้วยซ้ำ!”

ผมกะพริบตา สายหน้า แล้วก็พบว่าน้ำลายในลำคอเหนียวจัด
“เปล่า...”

“แกคิดจะปลุกระดมพวกอาหารไซ้ไหม ฉันจะไปบอกมาเธอร์”

ผมทำหน้าสับสน มาเธอร์?

“ใคร...”

ศัตรูตาเขียวปัด เข้าใจปฏิกิริยาของผมผิด “อย่ามากวนประสาท!
ตายซะเถอะแก!”

แล้วเขาก็ปล่อยมือ

ผมใจหายวาบ เพราะน้ำหนักที่เคยยึดคอเสื้อของตัวเองหายไป
ภาพของระดับพิเศษค่อยๆ ห่างออกไปเรื่อยๆ ในขณะที่ร่างของผมร่วงหล่น

ผ่านแต่ละชั้นของศูนย์อพยพลงไปยังอย่างรวดเร็ว

ทันใดนั้นภาพก็เชื่องช้าลง เวลาคล้ายจะยืดยาวเมื่อคุณใกล้ตาย

ผมคิดอะไรได้หลายอย่างในตอนนั้น รวมถึงนึกย้อนกลับไปยังชีวิตเก่าของตัวเองด้วย ผมอดคิดอย่างขมขื่นไม่ได้ว่า ดูสิ ฉันกำลังจะตายจริงๆ แล้ว เพิ่งอายุยี่สิบเองนะ ยังเด็กอยู่เลย

หัวใจเจ็บแปลบ กระบอกตาร้อนผ่าวขึ้นมา

ยังเด็กอยู่เลย

ผมหลับตาลงเมื่อแรงโน้มถ่วงของโลกดูดร่างเร็วขึ้น อีกไม่นานก็คงหล่นลงไปกระทบกับพื้นจนร่างแหลกเหลว ผมผินคิด พร่ำบอกตัวเองว่า ผมไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้วจริงๆ นะ ดีแล้วละที่ผมตาย อยู่ไปก็ใช้ว่าจะมีใครเสียตายผมสักหน่อย ไม่มีหรอก

ทั้งๆ ที่คิดอย่างนั้น ผมกลับสะอื้นออกมาเบาๆ

...หายไปแล้วที่จะนึกเสียใจ

หรือ...ยังไม่สายเกินไป

เวลานี้ผมตกลงมาจากชั้นห้าแล้วยังไม่ตาย กลุ่มเมตตรอยด์ประมาณห้าตัวกำลังรุมซ่อมแซมร่างกายของผม

เสียงอื้ออึงของไซเรนและอุปกรณ์การแพทย์ที่กำลังทำงานโถมใส่โสตประสาทของผม ผมพ่นลมหายใจอ่อนระโหยผ่านริมฝีปากที่แตกแห้ง เมตตรอยด์ตัวหนึ่งเห็นผมยังพอมีสติจึงทวาดผ่านข้อความด้วยความโมโห

[เลิกพยายามทำร้ายตัวเองได้แล้ว ทำไมไม่คิดว่าที่ยังหายใจอยู่เป็นเพราะคุณสมควรมีชีวิตอยู่ต่อล่ะ!]

ผมนอนนิ่งด้วยความประหลาดใจกับคำพูดของเมตตรอยด์ ไม่คาดคิดว่าจะได้เห็นประโยคแบบนั้นจากหุ่นยนต์ โลกยุคนี้มันอะไรกันนะ ถึงอย่างนั้นประโยคดังกล่าวก็สะกิดใจผมอย่างแรง ทำให้ผมที่ร่อนร่อนอยากตายมาตลอดนับตั้งแต่ตื่นขึ้นมาในร่างนี้สงบนิ่งมากขึ้น ในหัวย้อนนึกถึงใบหน้าของหญิงสาวคนหนึ่งในความทรงจำอันห่างไกล

จะว่าไปแล้ว เธอก็เคยพูดแบบนี้กับผมไม่ใช่หรือ

“■■■ ที่นายยังมีชีวิตอยู่ ก็เพราะนายสมควรที่จะมีชีวิตต่อไปนะ
ต่อให้นายไม่รักตัวเองแล้ว ฉันก็รักนายนะ ฉันอยากให้นายมีชีวิตต่อไป

“ทุกอย่าง...จะดีขึ้นจริง ๆ นะ เชื่อฉันสิ เชื่อตัวเอง”

“...”

ผมเหม่อมองเพดานเนิ่นนาน หัวใจที่เต้นกระหน่ำค่อย ๆ ลดความเร็ว
ลง ร่างกายเริ่มเบาหวิวเพราะสติสัมปชัญญะของผมกำลังหลุดลอย ทว่า...
มีเสียงนาฬิกาแจ้งเตือนดังขึ้นข้างหูเสียก่อน

มีข้อความเสียงใหม่ถูกส่งมาหาผมพอดี ผมผีนกลอกตามองไอคอน
แจ้งเตือน มันทำงานโดยอัตโนมัติ พลันเสียงของหญิงสาวก็ระเบิดใส่เต็ม
สองรูหู

“นายได้ยินฉันไหม ตามหาเชาเนะ เขาจะทรยศ ชัดขวางเขา...!”

ผู้หญิงคนนั้นไม่ยอมแพ้จริงๆ แม้จะอยู่ในสถานการณ์สิ้นหวังเต็มประดา
ก็ยังพยายามดิ้นรนต่อไป...มันทำให้ผมกลับมาทบทวนตัวเอง รวมถึง
นึกสะท้อนใจกับคำดำของเมดดรอยด์ด้วย

สุดท้ายแล้วผมจึงยกมือขึ้น สำนวณและสำรวจร่างกายนี้ใหม่

ในโลกใหม่ที่ตนไม่รู้จักเช่นนี้ ทำไมผมถึงยังได้รับโอกาสให้กลับมา
ใช้ชีวิตใหม่อีกครั้ง มันมีเหตุผลจริง ๆ หรือ

ผมสมควรที่จะมีชีวิตอยู่ต่อจริง ๆ หรือ

...จะลองดูก็ได้

ผมพยักหน้าอย่างหมดแรง

“เขาที่ว่าคือใคร” ผมเอ่ยถามความว่างเปล่า

ความเงียบดำเนินไปสักพัก จากนั้นก็ปรากฏโพลเดอร์ภาพบนดวงตา
มันทะเร่รอนจากภาพออกมาพร้อมข้อความที่อ่านได้ว่า

[เขา'คือหนึ่งในนี้]

ชื่อของโพลเดอร์คือ ‘ทีมระดับสูงสุด’ และในนั้นคือภาพแอบถ่าย
ของคนห้าคน ประกอบด้วยผู้หญิงหนึ่งและผู้ชายสี่ โดยคนที่ดูอายุมากที่สุด
น่าจะอายุยี่สิบปี ทั้งหมดสวมแจ็กเก็ต แต่เป็นแจ็กเก็ตหลายชั้นและดูดีกว่า
แจ็กเก็ตของพวกอันธพาลหลายเท่า มันสะท้อนแสง มีลวดลายที่ทำให้รู้ทันที

ว่านี่เป็นยุคอนาคต นอกจากนั้นพวกเขายังสวมถุงมือและพันผ้าพันคอลายพรางที่เหมาะสมใช้ในแถบป่าสน ทุกคนสะพายปืนที่เติกร้วยรุ่นไม่น่าจะยกไหว

ผมกวาดตาดูภาพทีละภาพ ก่อนจะหยุดสายตาที่ภาพของคนคนหนึ่ง ซึ่งมีอายุเพียงสิบแปดปี

ข้อมูลของเขาอ่านได้ว่า

[หน่วยพิฆาตใหม่ระดับตำนาน]

[รหัส : M0737E3]

ภาพของเด็กหนุ่มคนนี้มัวและไม่ชัดจนน่าตำหนิคนถ่าย แคมเจ้าตัวยังดึงผ้าพันคอขึ้นปิดจมูกอีกต่างหาก เขาอยู่ในท่าลาดแฉ่งส่องทางไกลลงมาบนแก้มเปื้อนคราบเขม่า ดวงตาสีโศ่งเล็กน้อย บ่งบอกว่าเขากำลังขี้ม และแม้ภาพจะเบลอแค่ไหนผมก็จำได้ดีว่าเขาชื่อใคร

เส้นผมสีทอง ดวงตาสีฟ้า

...เด็กหนุ่มคนนั้น

แต่ว่า...

ผมขมวดคิ้ว พลังเพ่งดูภาพใหม่

“ทำไมคนในภาพถึงมีผมกับตาสีดำนละ” ผมพิมพ์

ผมจำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร ไม่รู้ว่่าที่นี้คือที่โหด
รู้แค่ว่่ามันไม่ใช่โลกใบเดิมอันแสนเลื่องลือของผมน
ในโลกใบนี้ที่ทุกอย่างเข้าสู่ยุคหลังวันสิ้นโลก
ผมเป็นเพียงแค่ **ขบนบับ** ธรรมดาที่ไม่มีแม่แต่ชื่อ
มีเพียรรหัส **สามสิบสาม** และชะตากรรมของผมก็คือรอวันโดนกิน
กลายเป็นอาหารให้เหล่าผู้แข็งแกร่งเท่านั้น
จนกระทั่งวันหนึ่งกลับมีการทักให้ผมยับยั้งจุดจบของโลก
ด้วยการหาตามหา **คนกรยศ** และหยุดเขาให้ได้
...แต่จะยับยั้งอย่างไรละ
ถ้าไอ้คนกรยศที่ว่าเกลียดผมจนฆ่าผมตายไม่รู้ว่่าที่รอบแล้ว!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8287-7

9 786161 882877

abuse, attempted suicide,
cannibalism, depression,
domestic violence, gore, murder